OŘÍK

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

18. ZÁŘÍ 2011

ČÍSLO 11

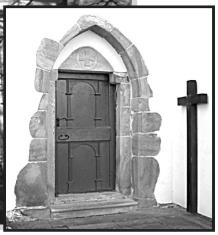

Milí farníci, přátelé!

Dostáváte do rukou tento zpravodaj v době počínajícího podzimu, v době sklizně ovoce a obilí (a pokud se vše podaří, přesně v den, kdy v našich farnostech slavíme dožínky).

Pro mnohé z vás, kteří pracujete v zemědělství nebo máte své zahrádky, je v současné době sklizeň tím hlavním, čím se zabýváte. I v kostele se zabýváme sklizní, a to nejenom během dožínek. V symbolickém významu jsme to my, kteří jako dobré stromy máme dávat dobré ovoce (sr. Mt 7,17-20). Máme být pro druhé užiteční, tak jako strom je užitečný – nikdy ne pro sebe samotného, ale pro druhé! Máme být Boží pšenicí a sytit hladové v tomto světě. Bůh, podle Bible, k nám přichází hledat ovoce. Najde aspoň nějaký ten fík? (sr. Lk 13,6-9) Jsme nositeli ovoce Ducha svatého, tj. lásky, radosti, pokoje atd.? (sr. Gal 5,22-23)

Pokud ano, pak se i naše smrt bude podobat radostnému času sklizně: Bůh utrhne ovoce našeho života a vezme nás k sobě. *Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným* (Mt 3,12).

Těmito několika myšlenkami, které, jak věřím, se hodí pro podzimní rozjímání věřícího, vás chci pozvat k čtení tohoto zpravodaje i k dobrému křesťanskému životu.

Váš duchovní správce P. Ludvík Bradáč

Na konci léta

Josef Veselý

Tak jako žena dětmi opuštěná
zas tiše odpočívá matka zem
jen stíny mraků tam a sem
s větrem se po strnisku honí
noc za nocí den po dni
pomalu léto končí
a s ním i jeho krása
obilného pozbavena šatu
a člověk spokojeně jásá
vždyť ona dukát po dukátu
poslušně vždy z pole odevzdá
jak ženichovi věrná nevěsta
svůj život i svou smrt

Je mlčenlivá nereptá
a další připravuje věna
trpělivá moudrá zem
pro všechny jež cestou úvozem
se k ní zas jednou vrátí
ona svou štědrostí je obohatí
za rok jak před rokem
když nadějí se novou zazelená

KALENDÁŘ BOHOSLUŽEB A AKCÍ PODZIM 2011

P. Ludvík Bradáč

Dožínky	neděle 18. 9.	Bohoslužby budou v našich kostelích podle obvyklého nedělního pořádku. Poděkujeme přitom za letošní úrodu
Setkání seniorů	středa 21. 9.	V 9 hodin na faře v Ostrovačicích se setkají starší farníci a další občané
Sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa	středa 28. 9.	O slavnosti sv. Václava bude mše sv. v Ostrovačicích, v kostele zasvěceném sv. Václavu v 18 hodin
Děkanská pouť	sobota 1. 10.	Cílem letošní pouti našeho děkanství bude Hostýn. Odjezd bude ráno kolem 7. hodiny. Mše sv. na Hostýně bude v 10.15. Návrat domů v pozdních odpoledních hodinách
1. koncert varhanního festivalu	pátek 7. 10.	V České Třebové již posedmé probíhá „Mezinárodní varhanní festival Zdeňka Pololáníka“. První koncert se bude konat v kostele sv. Jakuba v 19 hodin
Slavnost posvěcení chrámu	neděle 9. 10.	Bohoslužby budou v nas˘ich kosteli´ch podle obvyklého nedělního pořádku. Poděkujeme přitom za kostely, ve kterých můžeme oslavovat Boha
2. koncert varhanního festivalu	pátek 14. 10.	Druhý koncert „Mezinárodního varhanního festivalu Zdeňka Pololáníka“ se bude konat v kostele sv. Jakuba v České Třebové v 19 hodin
Adorační den farnosti Veverské Knínice	pátek 21. 10.	O tomto dni bude kostel ve Veverských Knínicích několik hodin otevřen k modlitbě a adoraci Nejsvětější Svátosti
3. koncert varhanního festivalu	pátek 21. 10.	Třetí koncert „Mezinárodního varhanního festivalu Zdeňka Pololáníka“ se bude konat v rotundě sv. Kateřiny v České Třebové v 19 hodin
Konference Modliteb matek	21. 10. – 23. 10.	Celostátní konference MM 2011 se koná letos ve dnech 21. – 23. října 2011. Místem setkání je Kulturní dům Rubín v Brně – Žabovřeskách
Den modliteb za misie	neděle 23. 10.	Bohoslužby budou v našich kostelích podle obvyklého nedělního pořádku. Při nich se budeme modlit za misie a rovněž bude sbírka na tento účel
Drakiáda	neděle 23. 10.	Proběhne jako každoročně v Říčanech u reklamy. Začátek ve 14.30

4. koncert varhanního festivalu	pátek 28. 10.	Čtvrtý koncert „Mezinárodního varhanního festivalu Zdeňka Pololáníka“ se bude konat v kostele sv. Jakuba v České Třebové v 19 hodin
Všech svatých, slavnost	úterý 1. 11.	O slavnosti Všech svatých budou u nás dvě mše sv.: v 17 hodin ve Veverských Knínicích a v 18.30 v Ostrovačicích. Předtím v 16.15 bude na hřbitově ve Veverských Knínicích dušičková pobožnost
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, památka	středa 2. 11.	O památce Všech věrných zemřelých se budeme za naše drahé zemřelé modlit při mších svatých v 17 hodin v Ostrovačicích a v 18 hodin v Říčanech. Předtím v 15.30 na hřbitově v Říčanech a v 16.15 na hřbitově v Ostrovačicích budou dušičkové pobožnosti
Dětská mše sv. a Svatocecilské setkání	čtvrtek 24. 11.	Tak jako loni se oslava sv. Cecílie, patronky všech hudebníků, spojená s vystoupením scholy při kostele sv. Petra a Pavla v Říčanech i jednotlivých dětí, bude konat během dětské mše sv. v Říčanech (začátek v 18 hodin) a hlavně po skončení mše svaté
1. neděle adventní	neděle 27. 11.	O první neděli adventní vstupujeme do posvátného období přípravy na Vánoce. Na začátku mší svatých (podle obvyklého nedělního pořádku) budou požehnány adventní věnce
Adorační den farnosti Ostrovačice	pátek 2. 12.	O tomto dni bude kostel v Ostrovačicích několik hodin otevřen k modlitbě a adoraci Nejsvětější Svátosti
Sv. Mikuláše, patrona kostela ve Veverských Knínicích	neděle 4. 12.	Sv. Mikuláše, patrona kostela ve Veverských Knínicích, si v tomto kostele připomeneme o nedělní mši sv. v 10.30
Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, slavnost	čtvrtek 8. 12.	O slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu budou dvě bohoslužby: v 17 hodin v Ostrovačicích a v 18.30 v Říčanech. V předvečer slavnosti bude mše sv. ve Veverských Knínicích v 17 hodin
Setkání seniorů	středa 14. 12.	V 9 hodin na faře v Ostrovačicích se setkají starší farníci a další občané

Kromě těchto vyjmenovaných akcí probíhají pravidelné bohoslužby a další opakující se setkání: modlitby matek (obvykle třetí úterý v 18 hodin v Říčanech a každý čtvrtek v 11 hodin ve Veverských Knínicích), náboženství pro dospělé (zhruba každý druhý pátek po večerní bohoslužbě), setkání mládeže (jednou měsíčně) aj.

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

S otcem Josefem Havelkou o jeho práci s mladými

Rozhovor vedla Zdeňka Nejezchlebová

Otče Josefe, naši farníci rádi vzpomínají na Vaše vystoupení při postní duchovní obnově letos na jaře v Ostrovačicích. Co děláte teď na konci prázdnin a jak se připravujete na nový školní rok?

Kdosi řekl: „Když nám Bůh postaví do cesty nějakého člověka, je to proto, abychom pro něho něco udělali.“ Jakým způsobem se věnujeme klukům, můžete nalézt na www. Petrinum.cz. Snažíme se také kluky doprovázet individuálně – snažíme se vstoupit do jejich života radou, pomocí, názorem na konkrétní věc a promlouvat do situací, které prožívají. Já nerozlišuji nový školní rok od ostatního času. Vždy je důležité žít, že jsem ve službě Bohu v mladých lidech. Taková služba vyžaduje úzký vztah s Bohem. Počátek nového školního roku je více poznamenán plánováním a technickými záležitostmi.

Jak probíhá takový školní rok v Petrinu?

Činnost je velmi bohatá a konkrétně si to můžeme přečíst na našich internetových stránkách. Důležité je dodat, že aktivity volíme tak, aby pomáhaly v růstu a rozvoji celého člověka. Tedy roviny tělesné, duševní a duchovní. Nikdy nezapomínáme na to, že jsme domov, proto se snažíme, aby zde nechybělo nic z křesťanského rodinného života.

Co byste si přál do budoucna a co byste přál nastupující generaci, zvláště těm „Vašim“ klukům?

Služba, kterou konám, mi dává radost. Přeji si a dělám vše proto, abych při pohledu do Ježíšovy tváře a tváře mladého člověka, mohl říct: snažil jsem se pro tebe udělat všechno, co jsem udělat mohl. A mladým? Doba, ve které žijí je velmi těžká, je odcizená Bohu i důležitým hodnotám a pravidlům života. Přeji jim, aby nacházeli dobrou partu mladých lidí, ve které mohou dobré hodnoty a víru v Boha nejen poznávat, ale i společně prožívat. Ať mají kolem sebe dobré průvodce ze strany rodičů, učitelů a vychovatelů.

P. Havelka vedl v Ostrovačicích letošní postní duchovní obnovu

Úvaha o výchově dětí

Ludmila Franzová

Začal nový školní rok 2011 – 12, a vzápětí (16. 9.) si připomínáme svátek sv. Ludmily, babičky a vychovatelky sv. Václava. Je tedy důvod se zamyslet nad dětmi a výchovou.

Děti jsou naše radost a požehnání, když je dobře vychováme. Není těžké stát se rodičem, ale je velmi těžké být rodičem. Všichni si přejeme mít děti krásné, zdravé a nadané. Tyto dary však nejsou rozdány všem stejně. Proto musíme umět přijmout děti takové, jaké jsou a ne jaké bychom si přáli. Svým přístupem a výchovou můžeme pro děti mnoho udělat.

Nadání je jen částí osobnosti dítěte. Dbejme, ať nezakrní. Pěstujme v dětech důležité lidské vlastnosti, které tvoří součást jejich osobnosti. Jsou to píle, pravdomluvnost, svědomitost, ovládání se, pracovitost, pořádkumilovnost. Každá z nich je stejně důležitá.

Vychovatelka sv. Václava, jeho babička kněžna Ludmila, vštěpovala svému vnukovi křesťanské ctnosti – víru, naději, lásku. Dotvářela jeho osobnost. Ani my nezapomínejme na duchovní rozvoj dítěte. Kéž se nám všem rodičům i prarodičům podaří vychovat z každého dítěte osobnost a ne povrchního člověka.

Ať naplníme naše úmysly, s nimiž do dalšího údobí vstupujeme. Ať jsou naše děti pro všechny opravdovou radostí a požehnáním.

Vzpomínková slavnost na Mons. Ing. Bedřicha Provazníka

Marie Ševčáková

Poslední neděli v měsíci květnu jsme si v ostrovačickém kostele připomněli nedožité 75. narozeniny našeho bývalého kněze otce Bedřicha Provazníka.

Slavnou mši sv. sloužil o. biskup Pavel Posád. Byl to on, který byl iniciátorem tohoto setkávání, ten, kdo nám při pohřbu pana faráře řekl „ať sami vytvoříme tradici scházení se u Bedřichova hrobu, třeba o jeho narozeninách a zamýšlíme se nad jeho odkazem."

Vzpomínková mše sv. na P. Bedřicha Provazníka

Po mši sv. jsme se společně shromáždili na ostrovačickém

U hrobu P. B. Provazníka na hřbitově v Ostrovačicích

hřbitově u kněžského hrobu. Spolu s komunitou Emmanuel se zde schází naše farnosti již čtvrtý rok, vždy ve výroční den Bedřichova narození, které připadá na 31. května. Zazpívali jsme několik písní z komunity Emmanuel, poté následovaly chvály a prosby.

Toto setkání s milými hosty pokračovalo na farní zahradě, kde bylo připraveno pohoštění pro všechny zúčastněné. Každý mohl využít tohoto setkání k navázání nových přátelství, vzpomínání, popovídání si s o. biskupem i přáteli – prostě k občerstvení těla i duše.

Počasí nám přálo, a tak jsme toto krásné nedělní odpoledne mohli prožít společně jako jedna velká farní rodina. Bohu díky!

Farní výlet do Jarošova mlýna a Chudčic

Dana Cardová

V sobotu 25. 6. 2011 se konal farní výlet, určený pro děti a jejich doprovod. Vyjeli jsme směrem do Veverské Bítýšky, kde jsme navštívili Jarošův mlýn. Celou prohlídkou nás provázel pan mlynář. Prošli jsme mlýn od přízemí až po nejvyšší patra. V dávných dobách bylo toto řemeslo velmi vážené.

Náš výlet pokračoval do Chudčic. Vydali jsme se ke studánce. Děti plnily úkoly, které byly spojeny se křtem.

Po splnění všech úkolů jsme se přesunuli na faru do Ostrovačic, kde se rozdávaly ceny, opékaly špekáčky a mlsala zmrzlina.

Nakonec jsme si navzájem popřáli krásné prázdniny.

Lesní mše – pohledem „přespolní“ účastnice

Cecilie Planičková, ŘKF Brno-Bystrc

Poutníci u Helenčiny studánky

Když jsme se poprvé před dvěma lety vydali na den sv. Marie Magdalény na ohlášenou lesní mši u Helenčiny studánky, netušili jsme, že se setkáme s vlídným přijetím a vstřícnou náladou všech přítomných poutníků z pořádajících farností „Oříku“ i ostatních, kteří připutovali z Kohoutovic, Žebětína, Líšně, Komína a dalších farností. Jsou tomu již dva roky, a od té doby jsme si toto setkání nenechali ujít, letos jsme přišli už po třetí. Mluvím za farníky z Bystrce, a přesněji, za sebe a manžela, protože ani jeden z nás není bystrckým ani brněnským rodákem. Pocházíme jednak ze Slezska a střední Moravy. Tady na jihu nás oba příjemně překvapila srdečnost a vstřícnost, které se nám dostalo a která nás pokaždé mile překvapila a dobře naladila.

Mše u Helenčiny studánky má opravdu zvláštní kouzlo, namísto kamenné klenby se nad námi zelená klenba stromů a tajemné šero, poblíž vyvěrající studánka připomíná živou vodu a vše vypovídá o nepředstavitelné a velkolepé Boží přítomnosti. Však o tom také promlouval otec Ludvík ve svém kázání. Letošní setkání jsme zaznamenali na poslední chvíli, a tak nás přišlo z Bystrce méně než předchozí dva roky. Zato nás letos překvapily připravené lavičky, tudíž jsme mohli dát spočinout ušlým nohám a jako vždy se ve studánce kromě živé vody chladily i jiné nápoje a stejně tak jsme mohli po duchovním prožitku ochutnat i koláč s letním ovocem a pozdravit se s poutníky, kteří nás opět vlídně zdravili. Bylo prostě znát, že obě farnosti „žijí“.

Čtení přímluv, které byly zaměřeny výrazně ekologicky

Po dvou týdnech jsme se vydali na další putování, tentokrát ke kapli Panny Marie na Veveří. Tentokrát nás bylo z Bystrce podstatně víc. Někteří šli pěšky, další použili MHD a jiní i auta. Po loňské přestávce jsme si znovu mohli prožít přítomnost Matky Boží a letos si navíc připomenout svátek

následovníka sv. Cyrila a Metoděje sv. Gorazda, o němž se zmínil O. Ludvík. Uvědomila jsem si, jak je toto místo poznamenáno všemi, kteří sem putovali od časů sv. Zdislavy, která v těchto místech vyrůstala, po všechny významné události, které se krajem prohnaly až po osobní pouti k Matce Boží, o nichž se žádné záznamy nedochovaly, ale které nejsou o nic méně důležité.

Je škoda, že kaple musí být v dnešní době po většinu roku uzavřena a chráněna před nekulturními lidmi, pro něž úcta a smysl pro Boží tajemství nic neznamená.

Jsme opravdu vděčni, že jsme se mohli připojit k oběma setkáním a prožít chvíle s milými a dobrými lidmi.

Setkání

Zuzana Pospíšilová

Nedávno jsem měla možnost prožít večerní modlitbu s dětmi, které byly na táboře na faře. O ten zážitek se s vámi musím podělit.

Seděli jsme venku, všude byla tma, jen uprostřed stolu byla rozžatá svíce. Děvčata jedna po druhé vyslovila díky, poté prosbu a na závěr se svíce poslala dokola. Každý si ji mohl nechat u sebe pro osobní modlitbu.

Jelikož svíčka začala putovat od opačného konce a bylo už docela pozdě, začala jsem být netrpělivá. Kdybych ji tak mohla popohnat a nemusela čekat tak dlouho. Měla jsem pocit, že se čas strašně vleče a začala jsem se skoro až nudit. Rozhlížela jsem se dokola a nedokázala jsem se soustředit.

Vtom jsem si všimla, že se svíce blíží ke mně. Tma začala být pohlcována světlem a bylo ho čím dál více. Najednou to nebylo tak dlouhé, těšila jsem se. S přicházejícím světlem mě naplňovala radost. Konečně se dostalo i na mě. A aby té radosti nebylo málo, plamen svíce se začal naklánět ke mně, jako by mě chtěl pohladit.

Viděla jsem v tom nádhernou symboliku.

Ve chvíli, kdy se nám Ježíš ztrácí, pohlcuje nás tma, strach, samota, je nám zima. Stačí však jen otevřít srdce, nastavit ruku a nechat se vést. Čím blíž budeme, tím větší světlo a teplo nám bude. Docela jednoduché – přímá úměra!

Změna systému vytápění knínického kostela byla efektivní

Eva Cardová, Marie Mikšová, Jiří Koch

Koncem června obdržel Farní úřad ŘKF Veverské Knínice písemné vyúčtování za elektřinu dodanou firmou **e.on** k vytápění kostela za minulé

(přibližně) roční období. Následně se sešla Ekonomická rada farnosti, aby porovnala fakturační údaje s podobnými údaji o odběru elektřiny v předchozím roce, a zejména oba tyto komplety s údaji roku ještě předcházejícího. Výsledek šetření byl více než povzbudivý, posuďte sami.

V nejstarším z těchto tří období (18. 6. 2008 – 24. 5. 2009, tj. 11 měsíců) se v našem kostele vytápění provádělo prostřednictvím 3 ks akumulačních kamen. Odebráno bylo 9,760 MWh elektřiny. Farnost za ni zaplatila 24.467,13 Kč. Během měsíce května 2009 bylo vytápění modernizováno přechodem na vytápění pomocí el. sálačů namontovaných pod sedadla lavic.

V následujícím období (25. 5. 2009 – 10. 6. 2010, tj. 12 a půl měsíce) bylo tímto vytápěním odebráno 2,474 MWh, což představuje cca 1/4 množství předcházejícího roku. Farnost dodavateli elektřiny zaplatila 15.307,46 Kč a ušetřila téměř 10 tisíc korun!

V posledním období (11. 6. 2010 – 16. 5. 2011, 11 měsíců) bylo odebráno 1,672 MWh v ceně 11.325,76 Kč. Úspora oproti období, kdy se naposledy vytápělo akumulačními kamny, činí něco přes 13 tisíc korun!

Závěrem lze tedy potvrdit, že přechod na vytápění pomocí topných těles umístěných přímo v lavicích je prokazatelně efektivní. Podstatným ukazatelem je množství odebrané elektřiny (neboť její jednotková cena se pohybuje).

Efekt je vidět i po finanční stránce, jen za 2 roky provozu se tímto způsobem ušetřilo přibližně 23 tisíc korun. Dá se předpokládat, že po dalším ročním období budou dosaženými úsporami kompenzovány zhruba téměř veškeré investiční náklady. V současné době jsou ovšem tělesa namontována jen v prvních 5 lavicích nalevo i napravo od uličky. Do budoucích let by se tedy už dalo reálně uvažovat o osazení dalších lavic topnými tělesy.

O KŘESŤANSKÉ POMOCI

Výsledky sbírek v našich kostelích

P. Ludvík Bradáč

Datum	Účel	Ostrovačice	Říčany	Vev. Knínice
23. 4.	farnost	4400	-	2100
24. 4.	farnost	4600	4360	3460
15. 5.	bohoslovci	1736	3166	1164
12. 6.	charitativní účely	1900	2521	1735
3. 7.	farnost	1850	4280	1680
21. 8.	farnost	1660	3260	1160

O Adopci na dálku® tentokrát z jiného soudku

Helena Kochová

V poslední době se objevily v tisku zprávy, které zpochybňovaly význam projektu Adopce na dálku®. Poukazovaly na jeho neefektivnost a přímo nařkly všechny „adoptivní rodiče" z uspokojování vlastních pocitů čistého svědomí při pomoci potřebným. Tvrdily, že lidé si vybírají k adopci pouze hezké děti, že děti z vložených peněz nic nemají, že profitují pouze firmy, vyrábějící školní uniformy.

Toto tvrzení je zcela v rozporu s tím, co zástupci místních organizací, které s Adopcí na dálku® spolupracují, a samy děti, píší ve svých dopisech. Předně na pomoci vzdělání chudých dětí v daném regionu se podílí daleko více světových dobročinných společností než jen Adopce na dálku®. Děti dostávají veškeré školní pomůcky, o prázdninách jsou pořádány jednodenní kurzy na vybraná témata, pro děti jsou pořádány sportovní turnaje, kulturní akce, soutěže v lidových tancích a jiné. Pomoc zahrnuje také kurzy pro rodiče, kde se učí, jak správně hospodařit s penězi, jak zachovávat osobní hygienu a jiné důležité věci nám samozřejmé.

V posledním dopise nám psal náš adoptivní syn Adarsh, že onemocněl tyfem a musel do nemocnice. Společnost, spolupracující s Adopcí na dálku®, mu uhradila nemocniční náklady. Jeho matka má nemocné srdce. Je samoživitelka, otec zemřel. Musí těžce pracovat, aby uživila své dva syny. Během tohoto roku byla již dvakrát hospitalizována. Společnost uhradila nemocniční náklady i jí. Adarsh je nám velmi vděčný, že má možnost studovat. Chce se stát úředníkem, převzít vedení rodiny a mamince ulehčit život.

Samozřejmě na konci školního roku spolu s vysvědčením a dopisem dítěte dostáváme i dopis vedoucího místní společnosti, kde je přesně popsáno, co děti celý rok dělaly a na co byly také naše finanční prostředky použity.

Argument, že si lidé vybírají k adopci jen hezké děti, také neobstojí. Místní terénní pracovníci sami vybírají vhodné děti. Nemohou vybrat všechny, na to opravdu jejich prostředky nestačí. Proto se snaží navazovat kontakty s co největším počtem sponzorských organizací z celého světa. Na webových stránkách Arcidiecézní charity Praha jsou vystaveny fotografie dětí, které prosí o adopci. Záleží jen na ochotě lidí, kteří mají finanční možnosti, kolika z nich umožní vzdělání a lepší život. Ani Matka Tereza nemohla pomoci všem.

Rodina a slavení neděle

Marie Ševčáková

Pro křesťany je neděle dnem odlišným od ostatních. Je to den, kdy si připomínají a slaví Kristovo vítězství nad smrtí. Její význam a postavení je tedy vázáno na zmrtvýchvstání Páně.

Neděli potřebujeme nejen proto, abychom byli křesťany, ale také proto, abychom vůbec byli lidmi. Slavení neděle je pro křesťanskou rodinu důležité, není to otázka povinnosti, ale její existence. Rodina je domácí církví, která buduje církev.

- Neděle je dnem vzkříšení – v Kristu je dána světu naděje do budoucnosti, je nadějí pro svět, který není pod mocí zla a smrti.
- Neděle je dnem Páně – poukazuje na Krista a jeho vládu nad světem a dějinami.
- Neděle je dnem odpočinku, který platí všemu stvoření. Vnímá život jako dar a vede ke smysluplnému využívání času – důležitější je být, než mít.
- Je dnem shromáždění – jako výraz jednoty a pokoje skrze smíření; křesťané by měli být otevřeni k sobě i jiným, citliví k potřebám jiných a světa.
- Je dnem bohoslužby, kterou slaví křesťané za celé stvoření. Liturgie varuje před nesprávnými hodnotami. Konzumem a užíváním věcí bez pocitu vděčnosti a bez vědomí zodpovědnosti. Člověk zapomněl, že by měl přijít a Bohu za jeho dary poděkovat.

V současné době se stírá rozdíl mezi všedním dnem a nedělí. Ani křesťané, kteří tvoří menšinu, se nechtějí odlišovat. Někteří se liší pouze tím, že jdou v neděli na mši svatou. Většina dnešní společnosti má totiž své priority jinde. Neuvědomuje si, že člověk, který neumí odpočívat, neumí ani slavit.

I v křesťanských rodinách často hodnoty materiální převládají a pro spirituální rozměr je málo místa. Pokud je člověk zahrnut vším možným, je neschopen vnímat duchovní věci! Je pro nás neděle dnem odlišným od dní všedních? Nesnažme se jako křesťané přizpůsobit tomuto světu. Važme si neděle, jako dne zasvěceného Pánu, dni odpočinku k načerpání sil. Vždyť po dobře prožité neděli následuje i požehnaný týden. Věnujeme tento den své rodině – svým blízkým, zvláště dětem, kterým nejvíc svého času dlužíme.

Nenechme se zlákat svody dnešního světa – v podobě otevřených obchodů, které se tak stávají novodobými „chrámy“. Neshromažďujme a nezasypávejme své domovy zbytečnostmi, ale zahrňme je především láskou, které není nikdy dost!

V kostele při mši svaté

5. CO SE DĚJE V NAŠICH FARNOSTECH A DĚKANSTVÍ

Blahopřání

Redakční rada

50. výročí společného života – zlatou svatbu – oslavili v ostrovačické farnosti:
František a Bohumila Cvrkalovi
Ludmila a Vilém Franzovi
Josef a Marie Kotlíkovi

K nim se v říjnu připojí Ludvík a Uršula Polanští

Přejeme jim pevné zdraví, hodně radosti, málo starostí a další pěkné zážitky. Ten, který spojil jejich životy, ať je nadále provází svým požehnáním!

„Život je jako kniha, ve které blázen zbrkle listuje, kdežto moudrý při čtení přemýšlí, poněvadž moc dobře ví, že tuhle knihu může číst jen jednou" (Jindra Klímová).

Dvě zcela nové tradice – pohled místního farníka

Zdeněk Pololáník

Letos v červenci se opět konala mše sv. v krásném prostředí Podkomorských lesů u Helenčiny studánky. Již třetím rokem. Počet jejich účastníků narůstá. Jsou to již nejen farníci z Ostrovačic, Říčan a Veverských Knínic, ale i ze Žebětína, Bystrce a snad i odjinud, když se o této nevšední události zavčas dověděli.

Studánka s čistou pramenitou vodou je symbolem čistoty, podobně i jméno hlavní postavy Mrštíkova románu Helenky z Podkomorské myslivny, jejíž jméno nese studánka. Ideální místo pro konání nejčistší oběti - mše svaté - k očištění všech zúčastněných.

Jak je vidět, tento nápad má jisté spojitosti.

Helenka byla věřící katolička, která navštěvovala kostel v Ostrovačicích a stávala u sochy sv. Anny oltáře P. Marie, zúčastňovala se i veřejných církevních slavností, jako např. průvodu na svátek Božího Těla, nebo Vzkříšení. Jsou ještě jiné situace, které to v románu potvrzují.

Také její vyjádření, že „krásná je jenom Panna Maria", jímž reaguje na Ríšovy komplimenty, stojí za povšimnutí. Spisovatelovým strýcem, zachyceným v románu, je tehdejší ostrovačický farář s příkladným soužitím se svými farníky a nabádající svého synovce ke změně jeho lehkovážného života.

Nápad mše sv. u studánky v lese přijal a uskutečnil náš pan farář P. Ludvík Bradáč, jehož kázání působilo radostné povzbuzení s chutí zopakovat si nevšední zážitek mše sv. v přírodě i v dalších letech. Občerstveni duchovně jsme se navraceli domů. U studánky nás očekával pan dr. Koch se svou paní, kteří měli pro odcházející návštěvníky připraveny nápoje chlazené vodou studánky. Skládaci lavice, které tak dobře posloužili starším lidem, propůjčil a na místo dopravil pan ing. Leoš Buršík.

Obraz mše sv. u Helenčiny studánky vyvolával představu doby, kdy se bohoslužby konaly na podobných místech pod širým nebem.

Za 14 dní od této události sloužil P. Ludvík mši sv. v kapli Matky Boží nad hradem Veveří.

Také tam se již po třetí shromáždil značný počet věřících. Mnozí, fyzicky zdatní, vyšli pěšky z Říčan již odpoledne, přidali se kníničtí farníci, a ostatní přijeli dopravními prostředky přímo na místo. Mše sv. se konala již v 17 hodin, snad i proto, že je doposud denní světlo.

Pan farář P. Ludvík jistě s potěšením, když uviděl zaplněnou kapli, s úsměvem a přívětivými slovy všechny uvítal a mše svatá ke cti P. Marie a sv. Gorazda započala.

V kázání se zaměřil na sv. Gorazda, jehož život a zásluhy, pro něž se stal svatým, nejsou dostatečně známé. Byla to opět změna a krásný zážitek pro všechny zúčastněné.

Jen o varhaníkových potížích nikdo nevěděl. Harmonium na „vlastní pohon měchů" je umístěno v nejtemnějším koutu u stropu poměrně vysokého kůru, bez sebemenšího okénka, téměř v absolutní tmě.

Nebylo možné přečíst názvy rejstříků, takže se hrálo pouze s tzv. kolenáči (zařízení na zesilování a zeslabování se obstarává postavením kolen). Naštěstí byly použity známé písně, k nimž nebylo zapotřebí not.

Předávání obecního praporu pěším poutníkům ve Vev. Knínicích

Mše sv. v kapli Matky Boží

Po skončení poutní mše sv. před kaplí Matky Boží na Veveří

Vycházeli jsme ještě za plného slunce, což bylo vhodné pro fotografii na památku.

Zdá se, že i tradice mší sv. v kapli na Veveří bude v letním období příštích let pokračovat.

Pouť k Matce Boží ve světle blížícího se cyrilometodějského jubilea

Část promluvy otce Ludvíka Bradáče při mši svaté

Milí poutníci! Dnešní akce v kalendáři farností Ostrovačice, Říčany a Veverské Knínice je nazývána Pěší pouť na Veveří.

Celý náš život může být nazván životní poutí a naše prožívání víry může být nazváno „putování ve víře“. Jak se zpívá ve známé mariánské písni: „Každý z nás na této zemi poutníkem je k věčnosti. Když chceš dojít k svému cíli, potřebuješ milosti. U své matky hledej pomoc“ - zve nás další text písně. Proto jsme připutovali k Matce Boží z Veveří, abychom ji prosili o pomoc a přímluvu. A stejně tak prosíme o přímluvu dnešní světce – Gorazda a jeho druhy - Klimenta, Nauma, Angelara a Sávu, kteří patřili k nejpřednějším žákům Cyrila a Metoděje. Byli s nimi přítomni oné slavné události, když papež schválil slovanský překlad Bible. Zatímco Metoděj byl tam vysvěcen na kněze, Cyril v Římě zemřel. Tito žáci byli vysvěceni na kněze a vrátili se s Metodějem

na Moravu. Když se schylovalo ke smrti Metoděje, ptali se jeho učedníci, kdo by měl být jeho nástupcem. Metoděj ukázal na znamenitého učedníka Gorazda a řekl: „Toto je svobodný muž z vaší země, dobře obeznalý v latinských knihách a pravověrný. To budiž Boží vůle a vaše láska, jakož i má!“

Metoděj zemřel r. 885. Jeho žáci chtěli pokračovat v díle evangelizace Velké Moravy, ale nebylo jim to dopřáno. Byli ze země vyhnáni. Proč? Podle historiků to bylo kvůli postoji knížete Svatopluka ke slovanské bohoslužbě a jeho volbě jednotného latinského jazyka jako nejlepšího prostředku pro zajištění míru mezi věřícími. Žáci sv. Metoděje byli vyhnáni, ostatní odešli do Bulharska. V dnešní západní Makedonii založili na území kolem Ochridu středisko slovanské bohoslužby.

Každý poutník zná situaci, kdy je plný sil jako při startu kosmické lodi (odpovídá radostnému přijetí víry během působení sv. Cyrila a Metoděje), ale tyto síly se často postupně ztrácí. Sv. Gorazd a jeho druhové k nám hovoří právě o této druhé fázi, kdy člověk ztrácí motivaci a je pro něj mnohem těžší jít dál. Gorazd a jeho druhové byli ze země vyhnáni, Izraelité na poušti začínají reptat a mnozí křesťané odkládají svou víru, tj. symbolicky vyhánějí „Gorazda a jeho druhy“ ze země svého srdce.

Milovaní, kéž se nám to nestane! Panna Maria, sv. Gorazd a jeho druhové se za nás přimlouvají. Nevzdejme to a putujme dál!

11. pěší pouť k posvátnému Velehradu

Jiří Koch

Letos už po jedenácté tradiční formou „hvězdicové“ pěší pouti vzdali svůj hold staroslavnému Velehradu poutníci z mnoha míst naší vlasti. Vždy koncem srpna vycházejí malé skupinky i jednotlivci ze svých farností po naplánovaných trasách, aby se každým dnem spojovali do větších skupin a pak, v předem stanoveném termínu, se všichni spojili v jeden mohutný celek přímo na Velehradě. Dávají tím najevo svůj vděk svatým soluňským bratrům Cyrilu a Metodějovi, kteří našim předkům před téměř 1150 lety přinesli dar pravé víry, základy slovanského písma a kultury.

Mše sv. v Ratíškovicích

Výchozí skupina „jižního“ proudu v Ratíškovicích před kostelem

Podle závěrečné informace hlavního organizátora pouti Mons. Jana Peňáze, současného předsedy Matice velehradské, přicházeli poutníci letos na Velehrad v 10 proudech z několika směrů. Nejdelší cestu vykonali poutníci z Levého Hradce, původního sídla Přemyslovců, kteří zpočátku šli etapovitě o víkendech. V posledním týdnu se spojili s poutníky z Netína a Velkého Meziříčí a vytvořili „západní“ proud. Z Ratíškovic, předchozího působiště našeho pana faráře Ludvíka Bradáče, vycházel „jižní“ proud. Byl tvořen především místními farníky, přítomní byli účastníci z Vacenovic a ze Starého Města. Přímo na trase se přidal jeden zástupce z Rohatce, několik z Veselí nad Moravou a další dva dokonce až ze slovenské Skalice. Do tohoto proudu se už v Ratíškovicích zařadila naše malá skupina poutníků ze současného působiště otce Ludvíka. Po mši sv., kterou v ratíškovickém kostele sv. Cyrila a Metoděje sloužil o. Ludvík, za mohutného vyzvánění zvonů a za doprovodu místních farníků, jsme vyrazili odhodlaně vpřed k Velehradu.

Cestou jsme dvakrát nocovali. Poprvé hned ve čtvrtek v sokolovně v Bzenci, jen tato naše ratíškovická skupina. Protože bylo 25. srpna a byl svátek sv. Ludvíka, křestního patrona našeho pana faráře, rádi jsme mu všichni a od srdce po návratu z večeře přáli všechno dobré. Přítomná děvčata a chlapci z Ratíškovic (ve věku od 18 do 65 let) mu zazpívali několik krásných mariánských a lidových písní. On nám všem pak jako odměnu dal povel k odchodu do „hajan“.

Podruhé jsme spali v Boršicích, kde se sešlo už asi 200 poutníků i z jiných proudů. Mši sv. pro ně (a za ně) sloužil Mons. Jan Peňáz. Podobně početná skupina tu noc přečkala v Bučovicích. Menší počet účastníků nocoval ještě v tělocvičně ZŠ v Tupesích.

Cestou mezi bzeneckými vinohrady

Pěších poutníků, kteří pak v sobotu 27. srpna 2011 dorazili na Velehrad, bylo letos 465. Další poutníci přijeli na Velehrad auty a autobusy, takže jejich celkový počet přesáhl šest set.

Kardinál Miloslav Vlk mezi poutníky, vlevo Mons. J. Bartoš, děkan znojemský

Závěrečným vyvrcholením pouti byla slavná mše sv. ve velehradské bazilice. Za poutníky, za jejich úmysly, díky i prosby, za všechny organizátory a dobrodince, kteří po cestách duchovně i hmotně pomáhali, mši sv. sloužil kardinál Miloslav Vlk. Pan kardinál přijel z Prahy do Tupes, obce před Velehradem, a odtud šel spolu s poutníky poslední kilometry pěšky.

Mons. Jan Peňáz na závěr pouti poděkoval:

- Pánu Bohu za počasí, za to, že poutníci dokázali překonat letošní silná vedra, za nohy, které všem dobře sloužily až do cíle, za dobré lidi, s nimiž se poutníci cestou potkávali
- Panně Marii za mateřské doprovázení poutníků
- andělům strážným za ochranu
- svatým Cyrilu a Metodějovi za jejich cestu na Velkou Moravu k našim předkům a za Boží slovo, které sem přinesli.

Skupina účastníků ze současného působiště o. Ludvíka Bradáče, kteří se do „jižního“ proudu zařadili hned v Ratíškovicích, měla 12 členů: z Ostrovačic mimo pana faráře šel ještě Lukáš Krška, z Říčan Františka Pospíšilová a Anežka Ondráčková, ze Zbýšova Olga Boučková. Z Veverských Knínic šlo 7 poutníků – Hana Mikšová, František Čertek, Pavlína, Barbora a Anna Kadlčkovy, a Helena a Jiří Kochovi. Společně s námi šly ještě, podobně jako před rokem, Anna Žaloudková a Helena Havlíčková z Vídně.

S vehradskými křížky na krku

Pro úplnost nutno dodat, že na Velehrad pěšky a sám až z Říčan během čtyř dní doputoval Radim Staněk. Dalším sólo účastníkem z Říčan byl Pavel Pospíšil, který přijel tradičně na kole.

Stalo se zvykem, že poutníci, kteří jdou tuto pouť po prvé, dostávají na upomínku malý dřevěný velehradský křížek. Z naší skupiny ho jako velehradské „prvopoutnice“ obdržely Olga Boučková a Anička Kadlčková. Anička byla také nejmladší poutnicí v naší skupině – 7 let.

Ti, kteří absolvují pouť po třetí, dostávají od Mons. Peňáze velký dřevěný velehradský kříž jako symbol „poutnické dospělosti“. Letos jím byli z naší skupiny dekorováni Hana Mikšová, Helena Kochová, Pavlína Kadlčková a František Čertek.

Pro něho bylo toto ocenění i zaslouženou kompenzací za kilometry, které během prvního dne z vlastního furiantského rozhodnutí našlapal navíc při bloudění v lese mezi Ratíškovicemi a Bzencem. Měl štěstí, nemuseli jsme k jeho hledání volat ani policii ani hasiče, ujaly se ho dvě místní lesní víly a dopravily ho živého a zcela svěžího svým automobilem až na náměstí do Bzence.

Další víla, tentokrát televizní, z Františka udělala mediální hvězdu. Vybrala si ho na prostranství před velehradskou bazilikou, doslova ho zapletla do sítě svých televizních kabelů a nepustila dřív, než jí pověděl své dojmy pro církevní vysílání.

Už z toho je vidět, že letošní velehradská pouť byla pro mnohé fyzicky podstatně náročnější než v minulých letech, i když trasa byla téměř shodná. Přispělo k tomu panující vedro, a také poměrně rychlé tempo s jen krátkými zastávkami na odpočinek. Dokonce i mladí si sáhli hluboko ke dnu svých sil. A zvláště pak ti, co jsou přece jen trochu starší, méně trénovaní, a o to víc tělnatí (nebo oboje) nebo s sebou vláčí speciální suvenýry (vysoký tlak, cukrovku). Jako jeden z této kategorie jsem se v duchu vícekrát obracel ke sv. Jakubovi, patronu poutníků, a svatým Cyrilu a Metodějovi, k jejichž oslavě jsme tuto pouť konali. Věřím, že právě díky jejich podpoře jsme nakonec všichni všechno dobře zvládli, a domů se vrátili s přesvědčením, **že pokud Pán Bůh dá, za rok na Velehrad poputujeme znovu!**

Poutnické lože v přírodě

Poutnické lože na žíněnkách v bzenecké sokolovně

6. CO SE DĚJE V DIECÉZI A VE SVĚTĚ

Cyrilometodějská výročí

Stanislav Balík, převzato z www. radiovaticana.cz, 3. 7. 2011
Autor je docentem na FSS MU Brno, kde působí jako vedoucí katedry politologie. Přispívá do novin a časopisů, často publikuje v Lidových novinách.

Ačkoli se nám to nezdá, pomalu ale jistě se blíží významné cyrilometodějské výročí. Za dva roky touto dobou budeme stát na prahu oslav, které slibují být velkou vzpruhou pro křesťanskou víru v naší zemi. Jak to můžeme vědět? Vždyť jistého není nic. Ano, není. Ale přísliby z minulosti a nasazení církve v současnosti jsou skutečně slibné.

S cyrilometodějskými oslavami mají naše země mnohou zkušenost. Dnes nám silný cyrilometodějský kult připadá odvěký, tisíciletý. Zdá se, jako by přinejmenším k Moravě patřil odjakživa.

Úcta k oběma slovanským věrozvěstům ale procházela mnoha vlnami, tím spíš je životaschopná, když dokázala po dlouhých dobách útlumu opakovaně znovu rozkvést. Po středověkém kolísání a útlumu 16. století dochází od 17. století postupně k obnově úcty.

Prozatím největší rozmach nastává v druhé polovině 19. století a je symbolizován třemi velkými výročími, třemi velkými oslavami – v roce 1863, 1869 a 1885: tisíc let od příchodu misie, tisíc let od smrti sv. Cyrila a tisíc let od smrti sv. Metoděje. Všechny tři se vedle náboženských staly velkými oslavami národními a všeslovanskými, kdy historikové na jejich příkladu dokládají, jak rychle se vyvíjelo české národní uvědomění Moravanů. Vrchol představovaly velkolepé oslavy v roce 1885, které dokládaly velké sebevědomí česky hovořících katolíků Moravy a Čech.

Z Velehradu se stalo na několik desítek let ústřední místo úsilí o křesťanskou jednotu – dobově řečeno snahy o unii mezi křesťanským Západem a Východem. Nelze nezmínit jednu z čelných postav tohoto snažení a obnovené úcty k oběma Soluňanům - pozdějšího velkého olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana. Tato idea silně rezonovala ještě v době druhého vatikánského koncilu v postavě tehdejšího biskupa, pozdějšího kardinála Františka Tomáška. Ten právě s odkazem na velehradskou unionistickou tradici vystoupil na druhém jednání koncilu s příspěvkem o spolupráci pravoslaví a katolické církve, za což byl pravoslavnými jako třetí v Evropě odměněn výroční medailí.

Od oněch velkých oslav 19. století, jichž se účastnily statisíce poutníků a které se nekonaly pouze na Velehradě, ale po celé Moravě, se jejich svátek slaví začátkem července, a ne v březnu, jako původně. Teprve od té doby je cyrilometodějský svátek rozšířen na celou církev. A teprve od tehdy také vroucně zpíváme nádherné písně „Ejhle, oltář“ a „Bože, cos ráčil“, od té

doby prosíme o zachování „dědictví otců“, věříme, že „Maria za nás prosit neustane“ a slibujeme, že „víře vždy věrní budou Moravané“.

Prozatím poslední velká slavnost spojená s cyrilometodějským kultem proběhla v roce 1985, v jubilejním roce sv. Metoděje, 1100 let od jeho úmrtí. Stala se jedním z nejvýraznějších mezníků v životě katolické církve v komunistickém Československu. Ačkoli se státní orgány snažily již při přípravách pouti maximálním způsobem omezit její rozsah, přesto jí nezabránily. A přitom se komunistická státní moc činila. Zakázala účast zahraničních biskupů. Nepovolila plánovanou účast papeže Jana Pavla II. Pokusila se prezentovat pouť jako mírovou slavnost, jako připomínku soluňských bratří nikoli jako věrozvěstů, ale pouze zakladatelů slovanské kultury. Z prostředí slovenské církve vzešel nápad, aby se pouť neodbyla tak, jak to v oněch letech bylo v českých zemích obvyklé – pouhou návštěvou bohoslužby, ale aby měla i předchozí program, celonoční adoraci a následný vrchol slavnostní bohoslužby.

Údaje o počtu poutníků se liší – státní správa udávala 100.000, odhady církve hovořily o 150–200.000. Až šedesát procent účastníků tvořili lidé mladší 25 let, což bylo v té době nepředstavitelné; velká část z nich ovšem přišla ze Slovenska. V každém případě šlo o největší protirežimní shromáždění až do listopadových událostí roku 1989. Věřící vypískali předsedu ONV Uherské Hradiště, stejně jako ministra kultury. Komunistická moc byla zaskočena – jak statisícovými zástupy převážně mladých věřících, úctou projevovanou papeži a kardinálu Tomáškovi, tak opakovaně skandovanými hesly typu: „Papež do Prahy“, „Náboženskou svobodu“ apod. Kardinál Tomášek byl nadšen, když prohlásil: „To není skutečnost, to je sen.“ Přesně opačně tomu bylo u církevních kolaborantů – olomoucký generální vikář Vymětal spolu s olomouckým administrátorem Vranou se měli vyjádřit na adresu Slováků: „To jste se zase vycajchnovali.“ V každém případě byl Velehrad předělem, předzvěstí nové doby.

A teď před námi stojí výzva oslav 1150. výročí příchodu moravských apoštolů. Naši biskupové tuto výzvu, zdá se, přijali. Již probíhá tříletá duchovní příprava, která má zajímavou podobu a je o ni zájem. Je zformována velká přípravná komise, v níž vedle lidí církve a historiků zasedají představitelé vrcholných státních orgánů. Snad dokonce na bleskovou návštěvu zavítá i papež, a aby toho nebylo málo, pozvání přijal také konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I.

Našlápnuto je dobře. Snad se nezopakuje nedávný propadák s rokem sv. Václava, který minul téměř bez zájmu nejen širší veřejnosti, ale i věřících. Působí to, že by se v roce 2013 mohlo skutečně jednat o velkolepé oslavy církve, státu a celé společnosti. Stát má o oslavy velký zájem. Nechtěně tak ukazuje, že chce-li se ve své minulosti odkazovat k něčemu, co bude mít celospolečenský dopad a zájem, nepůjde to bez vazby na křesťanství. Že jen to dodává společenský tmel, smysl a důstojnost.

Církve stojí před velkou výzvou – měly by se i dnes inspirovat dvěma soluňskými bratřími. Ti zcela převrátili svůj tehdejší život. Odešli k pohanům ve vzdálené, neznámé zemi, kteří žili ve všech představitelných hříších, a hlásali jim evangelium. Ne svým jazykem, ne svou učeností, tak jak by velela a dodnes velí pohodlnost. Hlásali Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého jazykem, jemuž místní rozuměli. A přitom, vlastně jako vedlejší produkt, vznikla slovanská písemná kultura. Podaří se nám to vše zopakovat tisíc sto padesát let po nich?

Jan Pavel II. oficiálně prohlášen za blahoslaveného

Postřehy z různých zdrojů shromáždil Jiří Koch

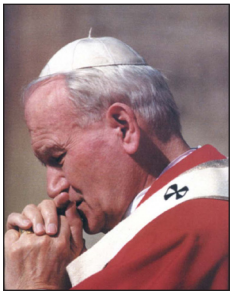

Blahoslavený Jan Pavel II.

Formuli předepsanou k beatifikaci pronesl v neděli 1. května letošního roku na Svatopetrském náměstí v Římě papež Benedikt XVI. Týkala se jeho předchůdce Jana Pavla II. V reakci na to náměstím zaznělo mohutné „Aleluja!“, více jak milion přítomných poutníků propuklo v jásot, nad jejich hlavami se objevila záplava vlajek.

Mezi přítomnými bylo 16 vrcholných státních představitelů, například italský prezident Napolitano, polský prezident Komorowski, jeho předchůdce, známý odborový předák, Lech Walesa. Českou církev zastupovali arcibiskupové Dominik Duka a Jan Graubner a biskup František Radkovský, vládu ministr zahraničí Karel Schwarzenberg. Přítomno bylo přes 500 poutníků z Čech a Moravy.

Média citovala slova ministra zahraničí: „Doufám, že si český národ uvědomil, že tento veliký člověk nás měl skutečně rád a opravdu se o nás staral. Nikdy bychom neměli zapomenout na to, co pro nás udělal.“

Jan Pavel II. adresoval českému národu 21. 5. 1995 v Olomouci následující prosbu: „Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatolících v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti.“ Osobní iniciativou papeže byla také jeho výzva k rehabilitaci Jana Husa.

V roce 1985 Jan Pavel II. udělil velehradské bazilice Zlatou růži. Byl prvním papežem, který navštívil Českou republiku, dokonce třikrát (v letech 1990, 1995 a 1997). Z českých osobností svatořečil sv. Anežku Přemyslovnu (1989 v Římě), sv. Zdislavu z Lemberka a sv. Jana Sarkandera (1995 v Olomouci). Za blahoslavenou prohlásil bl. Marii Restitutu (1998 ve Vídni).

Narodil se jako Karol Wojtyla 18. 5. 1920 ve Wadowicích v Polsku, zemřel 2. 4. 2005 ve Vatikánu. Když byl 16. října 1978 zvolen papežem, první slova, kterými se obrátil z lodžie chrámu sv. Petra k poutníkům čekajícím na výsledek volby, byla „Nebojte se!“ Za své papežské heslo si zvolil „Totus Tuus“ (Celý Tvůj), směřující k Panně Marii, jejímž byl velkým ctitelem. Byl prvním neitalským papežem od roku 1522 a nejmladším papežem od roku 1846, jeho pontifikát byl třetí nejdelší v historii. Jako papež navštívil 129 zemí. Sehrál významnou roli v teologii a pastoraci, ale i ve světové politice. Je mu přisuzován podíl na zhroucení komunistických režimů ve střední a východní Evropě. I zlepšení vztahů mezi katolickou církví, judaismem a východními i anglikánskými církvemi.

Ladislav Jehlička v knize Křik koruny svatováclavské (nakladatelství TORST, 2010) bez obalu uvádí: „Ve Vatikánu otevřel okna až Jan XXIII., ale světodějnou událostí se stala teprve volba Karola Wojtyly. Tato volba není ani dosud vždy správně doceněna. Nejde jen o to, že si církev touto volbou postavila v čelo nejinteligentnějšího a nejschopnějšího kardinála, kterého měla k dispozici, význam Wojtylovy volby je především v tom, že církev přestala být italskou, eventuálně evropskou, a stala se vskutku světovou.“

Karel Schwarzenberg zásadně oceňuje také, „že jsme mohli zažít skutečně srdečně smějícího se papeže, který dokázal s každým normálně promluvit.“

Tuto skutečnost může ze svého osobního setkání s papežem Janem Pavlem II. potvrdit i náš současný pan farář Ludvík Bradáč. Na konci svých teologických studií v létě 1989 se mu podařilo ve skupině tří bohoslovců navštívit Řím a Vatikán. Tam byli papežem v aule Pavla VI. přijati při jeho generální audienci (viz foto).

Charismatická konference po páté v Brně

Marta Konečná

Ve dnech 6.–10. 7. 2011 se v Brně v prostorách výstaviště konala po 5. katolická charismatická konference, celkově 20. v pořadí. Zúčastnili jsme se také my z našich farností. Přítomni byli hosté i z jiných církví. Programové téma bylo „Svatba v Káně“, motto: „Udělejte všechno, co vám řekne“. (Jan 2,5).

Hlavním přednášejícím byl P. Raniero Cantalamesa. Je to italský kapucínský kněz, působil jako kazatel Papežského domu za Jana Pavla II. V této činnosti pokračuje i nyní za Benedikta XVI. Kromě toho jezdí po celém světě a věnuje se zvěstování Božího slova. Tentokrát poctil i nás svou vzácnou návštěvou. V přednášce se zabýval proměnou vody ve víno. Zejména otázkou - jak důležitá byla a je osoba Panny Marie v Ježíšově životě, a také v životě církve a nás všech – každého z nás?

Dalším přednášejícím byl P. Vojtěch Kodet a mnozí další. Každý se zaměřil na některou část evangelia.

Každý z účastníků měl pak několik dalších možností, čemu se věnovat. Mohl setrvat v modlitbě před Nejsvětější Svátostí, účastnit se mše svaté, poslouchat nádhernou duchovní hudbu, prohlédnout si nové knihy, setkat se s přáteli, obdivovat rodiče s malými dětmi v kočárcích, které byly tak podezřele hodné.

Chtěla bych poděkovat přednášejícím, organizátorům a těm, kteří se na konferenci podíleli svou službou – kněžím, muzikantům. Ale i všem ostatním za jejich účast: „Díky Vám a Pán Bůh zaplať!"

Ať zní stále v našich srdcích slova „Maria, Matko naše, skryj nás pod svůj plášť" a ať poslechneme pokynu: „Na přímluvu Ducha svatého a Matky církve, udělejte všechno, co nám řekne".

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Jak jsme vnímáni

Max Kašparů, převzato z FZ při kostele sv. Tomáše v Brně, č. 6 z 28. 2. 2010

Letos v létě jsem byl svědkem následující události. Zrenovovaná venkovská fara, nabízející možnost celoročního ubytování, pronajala prostory vysokoškolským studentům. Překvapilo mne, že studenti (humanitního oboru!) začali po svém ubytování odstraňovat ze stěn pokojů předměty s křesťanskou tematikou, tedy křížky a obrázky svatých. Na můj dotaz, proč tak dělají, dostalo se mi následujícího vysvětlení: „Není naší povinností dívat se na symboly učení, se kterým jako ateisté nesouhlasíme. Církev nemá právo nás ovlivňovat během zdejšího pobytu náboženskou ideologií, kterou tyto předměty symbolizují. My máme nezadatelné právo na tyto předměty nehledět a církev má povinnost naše názory respektovat."

Tato událost mne přenesla o pár měsíců zpět na Slovensko. Tam se sdělovací prostředky věnovaly sporu církevní mateřské školky s matkou, která do ní umístila svoje dítě. Žádala, aby řádové sestry, které ve školce pracují, nenosily řeholní šat, protože ona si nepřeje, aby její dítě muselo hledět na

řeholní osoby. Ona má právo dát své dítě do kterékoliv školky, ale její dítě nemá povinnost být v tomto zařízení jakkoli, byť jen hábitem řeholnic, světonázorově ovlivňováno.

Vzpomínku na událost z oné farní ubytovny mi nedávno vrátil Evropský soud, který vyhověl stížnosti italské matky ohledně křížů v tamních školách. Naši studenti dokonce rozhodnutí Evropského soudu předběhli a pořádek si na oné faře udělali sami. Tušili asi, jak by to případně u soudu dopadlo.

Před několika týdny jsem slyšel o chystané stížnosti obyvatel malého městečka, kterým vadí nedělní hlas zvonů z věže tamního kostela. Proč oni, nevěřící, mají být rušeni právě v neděli ráno hlukem zvonů, který svolává do kostela jen věřící občany.

Nechci být podezírán z paranoického myšlení, ale prostým pozorováním událostí se domnívám, že v budoucnu to nebudou mít křesťané na našem kontinentu jednoduché. Stačí si přečíst reakce pisatelů na internetu, kteří se tam vyjadřují k církevním událostem, a můžeme si z tohoto vzorku odvodit naladění většinové společnosti vůči věřícím. Od ponižování přes ironizování až k urážkám. A že nejde jen o jev vázaný na českou kotlinu, potvrzují i reakce z jiných zemí. Rakousko, Německo nebo Anglie jsou toho dalším dokladem.

Nejsem ani trochu nakloněn názorům některých našich církevních otců, že český národ není zas tak moc ateistický, dokládaného čísly o počtu pokřtěných občanů či počtem účastníků na půlnočních bohoslužbách.

Nefandím ani verzi o tzv. „plaše zbožných křesťanech“, kteří prý jimi jsou, aniž to tuší. Vycházet ze součtu pokřtěných a „plaše zbožných“, zdá se mi, pokud jde o jednání církve se světskými orgány, nešťastné.

Osobně vycházím z reálných čísel – z počtů účastníků nedělních bohoslužeb. Ta ukazují, že návštěvnost se pohybuje odlišně v jednotlivých regionech, ale v průměru vychází na Českou republiku 4 (slovy čtyři) procenta. Toto číslo mi silně připomíná údaj o počtu homosexuálních osob. Pokud jde o statistiku – a o ni se opírá kdejaké rozhodování kompetentních míst – patříme tedy mezi menšiny.

Z tohoto důvodu se domnívám, že by nebylo od věci, aby Česká biskupská konference prohlásila katolickou církev v ČR za menšinu a žádala, aby se její existencí nevěnovalo už jen ministerstvo kultury, ale také ministerstvo pro menšiny a lidská práva. Potom bychom možná dosáhli toho, že na farách mohou viset obrazy katolických světců, v církevních školkách mohou řeholnice nosit hábit a ve vsích může v neděli zvonit zvon. Potažmo by nás jistě (coby menšinu) respektoval i Evropský soud pro lidská práva.

NEVŠEDNÍ SETKÁNÍ

Po svém zmrtvýchvstání se Ježíš setkal s přáteli. Pomoz osobám nakresleným v rozích bludiště najít cestu ke vzkříšenému Ježíši. Jedné z nich se to však nepodaří. Komu?

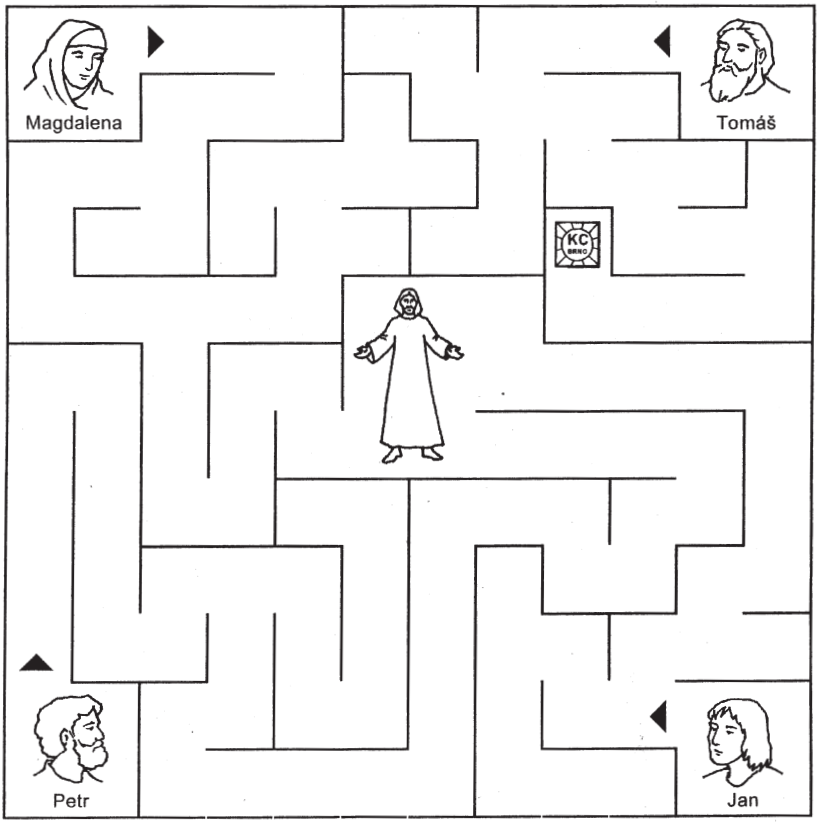

Se vzkříšeným Ježíšem se nesetkal ..... (doplň jméno), když se zmrtvýchvstalý Ježíš ukázal apoštolům poprvé. Povedlo se mu to však později. Víš, jak to proběhlo? Povyprávějte si o tom. *(Jan 20,19-29)*

Prosba za humor

Modlitba sv. Tomáše Mora

Dopřej mi chuť k jídlu, Pane,
a také něco, co bych jed,
dej mi zdravé tělo, Pane,
a nauč mne s ním zacházet.

Dej mi zdravý rozum, Pane,
ať vidí dobro kolem nás,
ať s hříchem nikdy nevydržím
a napravit jej umím včas.

Dej mi mladou duši, Pane,
ať nenaříká, nereptá,
dej, ať neberu moc vážně
své pošetilé, malé, já.

Dej mi, prosím, humor, Pane,
a milost, abych chápal vtip,
ať mám radost ze života,
ať umím druhé potěšit.
Amen.

Místo tradičních dětských vtipů jsme dnes uvedli modlitbu T. Moora, v níž prosí mj. i za dar humoru. (Prosba i tato poznámka podle Katol. týdeníku).

Je známo, že mezi ty, kdož humor považovali za důležitý, patřil i František z Assisi, Filip Neri či papež Jan XXIII. Ten k ranní modlitbě, kterou sám složil, přidával prosbu:

Za jiskřičku humoru,
kterého je také zapotřebí.

Závěrečné upozornění redakční rady

Příští číslo FZ OŘÍK vyjde před Vánocemi. Uzávěrka příspěvků je 27. 11. 2011. Přijímají je P. Ludvík Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392, rkf.ostrovacice@volny.cz a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 546 427 662, kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.
Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštíka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793,
www.orik.cz, rkf.ostrovacice@volny.cz
Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.
Vychází 3x ročně, před Velikonocemi, ke svátku sv. Václava a před Vánocemi.
Redakční rada: Ludvík Bradáč, Ludmila Franzová, Jiří Koch, Zdeňka Nejezchlebová, Jarmila Pololáníková, Marie Ševčáková. Tisk: Gloria Rosice
Obsah zpravodaje můžete také nejnověji sledovat na webových stránkách www.orik.cz